

GRAEME
SIMSION
Proiectul Rosie

Traducere din limba engleză
de Ioana Văcărescu

POLIROM
2018

Jenny și Rod Broadhurst au apărut și ei din sala de mese.

Personalul barului a început să-și strângă lucrurile, dar șeful i-a spus lui Rosie:

— Fă-i omului un Cadillac.

— Fă-ne trei, te rugăm, a spus Rod.

Barmanii s-au apropiat de proprietar și a urmat o scurtă conversație.

— El trebuie să plece, mi-a spus șeful, ridicând din umeri.

Apoi s-a întors spre Rosie și a întrebat-o:

— Tură dublă?

Între timp mesenii se tot adunau în jurul barului, ridicând mâna, ca să ne atragă atenția.

Rosie i-a dat Cadillacul doctorului Browning și apoi i-a spus șefului:

— Îmi pare rău, dar trebuie să rămână măcar doi. Nu pot să țin singură barul pentru o sută de clienți.

— Eu și el, a spus șeful, arătând spre mine.

În sfârșit aveam ocazia să-mi folosesc cunoștințele așa cum trebuie. Rosie a ridicat partea din bar care avea balama și m-a lăsat să intru în spatele lui.

Doctorul Miranda Ball a ridicat mâna:

— Încă unul, te rog.

Am strigat către Rosie cât de tare am putut, căci în zona barului era acum o galăgie groaznică.

— Miranda Ball, un Alabama Slammer. Gin, whisky, Galliano, triplu sec, suc de portocale, felle de portocală și cireasă.

— Nu mai avem triplu sec! a strigat Rosie la rândul ei.

— Înlocuiește cu Cointreau. Redu cantitatea cu douăzeci la sută.

Doctorul Lucas și-a pus paharul gol pe bar și a ridicat un deget, semn că mai dorea o băutură.

— Gerry Lucas, pahar gol! am strigat.

Rosie i-a luat paharul. Speram că și-a dat seama că încă nu aveam o mostră de la el.

— Încă o Sondă Anală pentru doctor Lucas!

— S-a rezolvat! a strigat ea din bucătărie.

Excelent! Își amintise să tamponeze paharul.

Doctorul Martin van Krieger m-a întrebat tare, peste mulțime:

— Există vreun cocteil cu Galliano și *tequila*?

S-a lăsat tăcerea. În timpul cinei mi se pusese ră multe întrebări de genul asta și meserii fuseseră impresionați de răspunsurile mele. M-am gândit câteva momente. Martin a strigat iarăși:

— Nu-ți face griji dacă nu există.

— Îmi reindexez baza de date internă, i-am răspuns eu, ca să explic întârzierea.

A mai durat un pic.

— Mexican Gold și Freddy Fudpucker.

Mulțimea a izbucnit în aplauze.

— Câte unul din fiecare, mi-a spus el.

Rosie știa să prepare un Freddy Fudpucker. Șefului i-am spus eu rețeta pentru Mexican Gold.

Am continuat în felul asta cu mare succes. Am decis să profit de ocazie și să îl verific pe toți medicii prezenți, inclusiv pe cei pe care anterior îi scosesem din calcul din cauza unui aspect etnic incompatibil. La 1.22 dimineața eram convins că testasem pe toată lumea, în afară de o persoană. Era momentul să preiau inițiativa.

— Doctore Anwar Khan. Aproiați-vă de bar, vă rog.

Era o expresie pe care o auzisem la televizor. Speram că îmi va conferi autoritatea necesară.

Doctorul Khan băuse doar din paharul cu apă, pe care și-l adusese cu el la bar.

— Nu ați comandat nici o băutură toată noaptea, i-am spus.

— E vreo problemă? Eu nu beau alcool.

— Foarte înțelept, i-am spus – deși nu eram un exemplu pozitiv, căci aveam o bere deschisă lângă mine. Vă recomand o Virgin Colada. Virgin Mary. Virgin...

În momentul acela doctorul Eva Gold și-a petrecut brațul pe după doctorul Khan. Era în mod evident sub influența alcoolului.

— Mai relaxează-te și tu, Anwar.

Doctorul Khan a privit-o, apoi s-a uitat la cei din jur, care, după estimările mele, dădeau și ei semne de ebrietate.

— Ce naiba! a răspuns el. Ia aliniază virginele! Și-a pus paharul gol pe bar.

Am părăsit foarte târziu clubul de golf. Ultimii oaspeți au plecat la ora 2.32 dimineața, cu două ore și două minute după ora la care era programată încheierea evenimentului. Rosie, șeful și cu mine făcuserăm o sută patruzeci și trei de cocteiluri. Rosie și șeful mai vânduseră și niște bere, căreia însă nu i-am ținut socoteala.

— Puteți să mergeți, mi-a spus șeful. O să facem curățenie mâine-dimineață.

Mi-a întins mâna, așa că i-am strâns-o, potrivit obiceiului, deși părea foarte târziu pentru prezentări.

— Amghad, mi-a spus. Ați făcut o treabă foarte bună, băieți.

Lui Rosie nu i-a strâns mâna, dar s-a uitat la ea și i-a zâmbit. Am observat că Rosie părea puțin obosită. Eu eram în continuare plin de energie.

— Aveți timp de-o băutură? ne-a întrebat Amghad.

— Excelentă idee.

— Glumești! a răspuns Rosie. Eu plec. Toate lucrurile sunt în geanta ta. Nu vrei să te duc cu mașina, Don?

Aveam bicicleta și băusem doar trei beri în decursul unei serii foarte lungi. Am estimat că nivelul de alcool din sânge avea să-mi rămână sub limita legală chiar și după un pahar băut cu Amghad. Rosie a plecat.

— Care ți-e otrava? m-a întrebat Amghad.

— Otrava?

— Ce-ai vrea de băut?

Bineînțeles. Dar de ce, de ce, DE CE nu pot oamenii să spună direct ce vor să te întrebe?

— Bere, te rog.

Amghad a deschis două beri blonde și am ciocnit sticlele.

— De cât timp te ocupi cu asta?

Deși pentru atingerea scopului Proiectului Tata fusese necesară o anumită doză de înșelăciune, nu mă simțeam bine când mințeam.

— Seara asta a fost prima oară când am activat în domeniu, i-am răspuns. M-am făcut vinovat de vreo eroare?

Amghad a izbucnit în râs.

— Hai că ești amuzant! Uite, localul ăsta e OK, dar e mai degrabă genul de loc unde găsești friptură, bere și vin de calitate medie. În seara asta a fost ceva ieșit din comun și asta mai mult datorită ție.

A băut din bere și m-a privit o vreme fără să spună nimic.

— Mă gândesc de ceva timp să-mi deschid un local în Sidney. Un mic bar de cocteiluri cu ceva stil. Cu atmosferă de New York, dar cu ceva în plus în spatele barului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dacă ești interesat...

Îmi oferea o slujbă! Era flatant, având în vedere experiența mea limitată, iar gândul meu irațional imediat a fost că mi-aș fi dorit să fie și Rosie acolo și să vadă.

— Am deja o slujbă. Mulțumesc.

— Nu mă refer la o slujbă. Mă refer la o parte din afacere.

— Nu, mulțumesc, am repetat. Îmi pare rău. Dar cred că m-ai găsi nesatisfăcător.

— Poate, dar de obicei am instincte bune la chestiile astea. Dă-mi un telefon dacă te răzgândești. Nu mă grăbesc nicăieri.

Ziua următoare era duminică.

Rosie și cu mine aranjaserăm să ne întâlnim în laborator la ora trei după-amiaza. În mod previzibil, a întârziat și m-a găsit deja muncind. Am confirmat că obținusem mostre de la toți participanții

la reuniune, ceea ce însemna că acum verificaserăm toți bărbații caucazieni din promoția respectivă, în afară de unsprezece.

Rosie a venit îmbrăcată în blugi strâmți și o cămașă albă și s-a îndreptat direct spre frigider.

— Nu bem bere până nu testăm toate mostrele, i-am spus.

A durat ceva vreme, iar eu a trebuit să aduc niște substanțe suplimentare din laboratorul principal.

La 7.06 seara Rosie a plecat după pizza – o alegere deloc sănătoasă, dar întrucât nu luasem cina în seara anterioară, am calculat că organismul avea să fie capabil să ardă kilojoulul suplimentari. Când s-a întors, mai aveam de testat doar patru candidați. În timp ce deschideam cutia cu pizza, mi-a sunat mobilul. Mi-am dat seama imediat cine era.

— N-ai răspuns acasă, mi-a spus mama. M-am îngrijorat.

Era o reacție rezonabilă din partea ei, telefonul de duminică făcând parte din programul bine structurat al săptămânii mele.

— Unde ești?

— La muncă.

— Ești în regulă?

— Sunt bine.

Era jenant ca Rosie să asculte o conversație personală și am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a o încheia cât mai repede, menținându-mi răspunsurile cât mai scurte cu putință. Rosie a început să râdă – din fericire, nu suficient de tare cât să o audă și mama – și să se strâmbe.

— Era mama ta? m-a întrebat când am reușit în sfârșit să închid telefonul.

— Exact. Cum de-ai ghicit?

— Vorbeai ca un puști de șaisprezece ani care stă de vorbă cu maică-sa de față cu...

S-a oprit. Probabil că enervarea mea era evidentă.

— Sau ca mine când vorbesc cu Phil.

Era interesant că și lui Rosie i se părea dificil să poarte o conversație cu unul dintre părinți. Mama mea este o persoană bună, dar foarte concentrată asupra împărtășirii de informații personale. Rosie a luat o felie de pizza și a privit ecranul computerului.

— Bănuiesc că nu e nimic nou.

— Ba sunt foarte multe noutăți. Am mai eliminat cinci persoane, deci mai avem doar patru de făcut. Inclusiv asta.

Rezultatul apăruse în timp ce vorbeam la telefon.

— Sterge-l pe Anwar Khan.

Rosie a actualizat tabelul.

— Lăudat fie Allah!

— El a comandat cea mai complicată băutură din lume, i-am amintit eu.

Doctorul Khan comandase cinci băuturi diferite, compensând astfel pentru abținerea din restul serii. La sfârșitul petrecerii plecase ținând-o pe după mijloc pe doctor Gold.

— Mda, și am și greșit-o. I-am pus rom în Colada Virgină.

— I-ai dat alcool?

Am presupus că asta constituise o încălcare a standardelor lui personale sau religioase.

— Poate n-o să-și mai primească cele șaptezeci și două de virgine.

Cunoșteam această teorie religioasă. Poziția mea publică, așa cum o negociasem cu decana, este că privesc toate credințele care nu sunt bazate pe știință cu o detasare egală. Dar pe aceasta o găseam stranie.

— Pare irațional, am spus eu. Să-și dorească virgine. Fără îndoială că o femeie cu experiență în plan sexual ar fi de preferat unei novice.

Rosie a izbucnit în râs și a deschis două beri. Pe urmă m-a privit lung, în felul acela în care mie nu-mi este permis să mă holbez la alți oameni.

— Uimitor. Tu... Tu ești cea mai uimitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu știu de ce faci asta, dar îți mulțumesc.